

*LAMPADARUL
DE AUR*

Cine suntem noi?

– I –

Cine suntem noi?

Stephen Kaung

În perioada 14-16 aprilie 1995 s-a ținut în Richmond, Virginia, o sesiune specială cu tema **Cine suntem noi?**

Astăzi există multă confuzie în creștinism. De aceea este de o importanță vitală ca poporul Domnului să știe cine suntem noi în Cristos, de ce ne adunăm noi, credincioșii, și care este mărturia noastră. Stephen Kaung a prezentat trei mesaje cu acest subiect important. Acestea nu au fost prezentate ca o temă destinată *exclusiv* unui grup anume de credincioși, ci mai degrabă ca o temă *inclusivă* pentru toți cei care sunt răscumpărați prin sângele scump al Mielului lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus. Așa cum a spus fratele Kaung, „creștinismul a devenit prea complicat, prea confuz. Noi credem că Domnul ne cheamă să ne întoarcem înapoi la El.“

Cuvântul rostit a fost transcris și adaptat pentru mai multă claritate.

Capitolul 1

Cine suntem noi?

Te lăudăm și Îți mulțumim că suntem pe teren sfânt. Doamne, ne scoatem «încălțăminte» din inimile noastre și ne închinăm înaintea Ta. Vorbește, căci robii Tăi ascultă. În Numele Domnului nostru Isus. Amin.

Adeseori suntem întrebați: „Cine sunteți voi?” Noi credem că trebuie să dăm un răspuns, dar oare cunoaștem răspunsul? Suntem noi siguri? Sunt lucrurile clare pentru noi? Este foarte important a ne cunoaște pe noi înșine, nu numai în mod personal, ci și colectiv. Dacă nu ne cunoaștem pe noi înșine, nu Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Dacă nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu, nu ne putem cunoaște pe noi înșine. Este important ca fiecare să știe cine este; este important pentru noi toți să știm cine suntem. Nu putem însă să ne luăm după ceea ce spun oamenii că suntem.

„Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuși, nu pentru aceasta sunt socotit drept: Cel ce mă judecă este Domnul“ (1 Corinteni 4:3-4).

Apostolul Pavel a spus că a fi judecat de oameni este un lucru de mică importanță. Oamenii sau te subapreciază, sau te supra-apreciază; sau te laudă, sau te blestemă. Prin urmare, nu te poți lua după ce spun oamenii că ești. Dar putem să ne luăm după ceea ce spunem noi că suntem sau după ceea ce credem noi că suntem?

„Cine dintre voi se teme de Domnul să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină să se încreadă în Numele Domnului și să se biziue pe Dumnezeul lui! Iar voi toți care aprindeți focul și vă înconjuțați cu scânteii, umblați în lumina focului vostru și în mijlocul scânteilor pe care le-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă aceste lucruri ca să zăceți în dureri“ (Isaia 50:10-11, Darby).

Dacă aprindem un foc și ne înconjurăm cu scânteile lui — adică încercăm să ne judecăm după propria noastră lumină — rezultatul va fi că vom zăcea în dureri. Introspecția nu ne va fi niciodată de folos. Ea sau ne deprimă, sau ne

înălță dincolo de măsura noastră. Este foarte periculos să încercăm să ne definim pe noi înșine, deoarece „inima este nespuns de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate să o cunoască?” Singura cale de a ne cunoaște pe noi înșine este nu după ceea ce spun oamenii, nici după ceea ce credem noi, ci după ceea ce Dumnezeu spune.

„Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina“ (Psalmul 36:9).

Așadar, singura modalitate de a ști cine suntem este de a ne așeza pe noi înșine în lumina lui Dumnezeu. Să lăsăm Cuvântul Lui să ne judece, să-L lăsăm pe El să ne cerceteze; numai când suntem în lumina Lui știm cine suntem, așa cum ne cunoaște El. Aceasta este singura cale sigură de a ne cunoaște pe noi înșine.

Ori de câte ori apare o nouă mișcare a Duhului lui Dumnezeu, se ridică multe întrebări; întrebări nu numai din partea lumii, ci, mai ales, din partea celor religioși.

„Iată mărturia făcută de Ioan când iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și Leviți să-l întrebe: «Tu cine ești?» El a mărturisit și n-a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Cristosul. Și ei l-au întrebat: «Dar cine ești? Ești Ilie?» Și el a zis: «Nu sunt!» «Ești prorocul?» Și el a răspuns: «Nu!» Atunci i-au zis: «Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?» «Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustie: ,Neteziți calea Domnului’, cum a zis prorocul Isaia»“ (Ioan 1:19-23).

După ce copiii lui Israel s-au întors din robia babiloniană, au rezidit templul; în acea perioadă și-au format, treptat, un sistem de închinare. Iudaismul a început să ia o formă concretă. Ei aveau nu doar legea și toate slujbele de la templu, ci și interpretarea legii și tradițiile înaintașilor. Astfel a luat naștere iudaismul — în locul unei credințe vii. S-a stabilit o ierarhie religioasă, în vârful căreia se afla Sinedriul alcătuit din marii preoți, din cărturari și bătrâni. Activitatea religioasă a poporului iudeu era foarte strict controlată, foarte legalistă, având puțină viață, sau chiar deloc; era însă lină și pașnică. Timp de patru sute de ani nu s-a auzit nici un glas din cer și, totuși, ei au mers mai departe liniștiți, senini. Era un gol spiritual — doar forme. Era puțină realitate — sau chiar deloc — în ceea ce făceau ei.

Mărturia lui Ioan Botezătorul

Eu nu sunt Cristosul

Dintr-o dată s-a auzit un glas venind din pustie. Dumnezeu vorbea din nou poporului Său. Acel glas a electrizat întregul popor și oamenii se duceau cu grămada în pustie ca să-l audă. Era plin de putere, dar a tulburat pacea. Iudeii din Ierusalim reprezentau sistemul religios din acel timp. Ei erau autoritatea ecleziastică, de aceea nu puteau lăsa ca acest lucru să continue fără a-l cerceta cu băgare de seamă. Era o provocare pentru ei. Au trimis o solie alcătuită din preoți și Leviți, oameni experimentați, ca să cerceteze, să afle ce-i cu vocea aceea aparte. Au venit la Ioan și l-au întrebat: „Cine ești tu?”

În acele zile, oamenii erau în așteptarea lui Mesia; de aceea, unii s-au gândit că acesta ar putea fi Mesia (vezi Luca 3:15). Prin urmare, l-au și întrebat pe Ioan: „Cine ești tu? Ești tu Mesia, Cristosul?” Ioan a mărturisit și a spus: „Nu, nu sunt eu Cristosul“. Nu a fost nicidecum flatat de întrebarea lor. Nu a fost nicidecum înșelat de succesul lui. El știa că nu este și a afirmat lucrul acesta foarte clar, punând capăt acelei supoziții: „Eu nu sunt Cristosul“. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!

Eu nu sunt Ilie

Apoi l-au întrebat: „Dacă nu ești Cristosul, ești cumva Ilie?” I-au pus această întrebare pentru că, la sfârșitul Vechiului Testament, Dumnezeu a spus că îl va trimite pe Ilie la ei înainte de ziua cea mare și înfricoșată a Domnului (vezi Maleahi 4:5). De aceea, bazați pe Scriptură, ei l-au întrebat: „Ești Ilie?” Cu siguranță că Ioan a venit în duhul și puterea lui Ilie, dar el știa că nu este Ilie. De ce? Slavă lui Dumnezeu că, înainte de a veni ziua cea mare și înfricoșată a Domnului, va fi ziua glorioasă și de îndurare a harului. Când va veni Ilie, aceea va fi ultima lor șansă înaintea judecării. De aceea a spus Ioan Botezătorul: „Nu, nu sunt Ilie“.

Eu nu sunt prorocul

Ei au continuat cu enumerarea și l-au întrebat: „Atunci, ești prorocul?” I-au pus această întrebare deoarece, în Deuteronom, Moise a spus că Dumnezeu va ridica în mijlocul lor un proroc ca el. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, poporul s-a temut de glasul Lui, s-a temut de foc și a cerut lui Moise să fie mijlocitorul lor, întrucât ei nu puteau suporta toate acestea. Astfel

Moise le-a spus că, într-o zi, Dumnezeu va ridica un proroc ca el și, dacă ei nu vor asculta de el, vor pieri (vezi Deuteronom 18:15-19).

Ioan a răspuns: „Nu, nu sunt eu prorocul“, pentru că prorocul, mijlocitorul prorocit de Moise nu era altcineva decât Cristos Însuși. De aceea a spus el: „Eu nu sunt prorocul“.

Sistemul religios contestat mereu și mereu

Solii ecleziastice au parcurs și au epuizat lista lor de teologie sistematică. Atunci au spus: „Trebuie să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Spune-ne deci tu cine ești, căci noi nu știm.“ Autoritatea religioasă nu știa. Nu este adevărat că lucrul acesta s-a repetat mereu și mereu? La fel au procedat și cu Domnul Însuși. Vă aduceți aminte când Domnul nostru a mers la Ierusalim și a curățit templul, spunând: „Ați făcut din Casa Tatălui Meu o casă de negustorie“. Atunci au venit autoritățile și au zis: „Prin ce semn ne arăți că ai putere să faci astfel de lucruri?“ La sfârșitul slujirii Domnului nostru El a trebuit să curețe templul a doua oară și, din nou, ei au venit și L-au întrebat: „Cu ce autoritate faci aceasta?“

La început chiar și fariseii se mirau. Nicodim a venit la Domnul nostru noaptea și i-a spus: „Știm că ești un Învățător venit de sus. Tu ești altfel“. Ei erau dornici să-L asculte și Îl urmau pretutindeni pe unde mergea. L-au analizat cu foarte mare atenție, ca și cum L-ar fi pus sub o lupă și, încetul cu încetul, au descoperit că El nu se încadra în teologia lor. Nu corespundea tradiției lor, concepției lor despre Mesia. S-au poticnit în El și au devenit din ce în ce mai ostili față de El. Voiau să scape de El, căci, dacă El mai trăia, sistemul lor era în pericol să se distrugă.

Au crezut că au scăpat de El, când, ce să vezi, în ziua de Rusalii, Duhul Sfânt s-a pogorât peste 120 de credincioși. Domnul s-a întors în cer, dar, pe pământ, s-a născut trupul lui Cristos. Creștinii au început să vorbească, să mărturisească despre Domnul. Cât de plină de putere era mărturia lor: „Domnul a înviat! E viu! De aceea suntem noi aici!“ Conducătorii religioși crezuseră că au scăpat de Cristos și că vor putea trăi liniștiți. Spre surpriza lor, din nou erau provocați și tulburați.

Apostolii nu se încadrau în tiparele lor. După ce un om a fost vindecat, ei i-au luat la întrebări pe Petru și pe Ioan: „Cu ce putere sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?“ Petru și Ioan știau cine nu erau. Ei au spus: „Nu priviți la noi. Nu noi am făcut aceasta; nu prin puterea noastră. Numele Domnului Isus este cel care l-a vindecat pe omul acesta, pentru că nu este alt nume pe pământ

prin care să fim mântuiți decât Numele lui Isus.“ Apostolii au fost contestați și persecutați, deoarece ieșeau din tiparele tradiției.

Acest lucru s-a întâmplat nu numai cu Petru și cu Ioan, ci, dacă citiți Faptele Apostolilor, veți descoperi că și Pavel a avut asemenea experiențe. „Nu respecti legea prin faptul că le predici neamurilor. Cum îndrăznești să faci așa ceva?“ Însă mărturia lui Pavel a fost următoarea: „Nu am fost neascultător față de viziunea cerească“.

Pe tot parcursul istoriei bisericii veți vedea că acest lucru s-a întâmplat în repetate rânduri. Ori de câte ori a apărut o nouă mișcare a Duhului Sfânt, sistemul religios existent era contestat; și apăreau întotdeauna întrebări și cercetări: „Cine sunteți voi? Cum îndrăzniți? În numele cui și cu ce autoritate faceți asta?“

Să luăm, de exemplu, mișcarea Reformei din secolul al șaisprezecelea. După ce Luther a expus cele nouăzeci și șase de teze pe ușa catedralei, întregul sistem catolic a fost tulburat, răscolit. Într-o zi Martin Luther a fost chemat înaintea împăratului și înaintea autorităților laice și religioase de la dieta din Worms și i s-a poruncit să retracteze cele scrise. La aceasta, Luther a răspuns cu umilință. Voi cita un mic pasaj din ceea ce a spus el atunci:

„Eu sunt doar un simplu om, nu Dumnezeu. Mă voi apăra deci așa cum a făcut și Cristos. «Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău», a zis El. Cu atât mai mult eu, care nu sunt decât praf și cenușă, și care pot greși așa de ușor, doresc ca fiecare să spună obiecțiile pe care le are față de doctrina mea. Din acest motiv, Prealuminate Împărate, și dumneavoastră, preailuștri prinți, precum și orice om, de orice rang ar fi, vă conjur, prin îndurarea lui Dumnezeu, să-mi dovediți din scrierile prorocilor și ale apostolilor că sunt rătăcit. De îndată ce voi fi convins de aceasta, voi retracta orice greșeală și voi fi primul care voi pune mâna pe cărțile mele și le voi arunca în foc. Ceea ce tocmai am spus arată limpede, nădăjduiesc, că am cântărit și analizat cu atenție pericolele la care mă expun, dar, departe de a fi înfricoșat, mă bucur să văd că Evanghelia este și acum, ca în vremurile de la început, o pricină de tulburare și de neînțelegere. Aceasta este natura și acesta este destinul Cuvântului lui Dumnezeu. Întrucât dumneavoastră, Prealuminate Împărate, îmi cereți un răspuns clar, simplu și precis, vi-l voi da: eu nu pot să supun credința mea nici papei, nici înalților demnitari bisericești, deoarece este limpede ca lumina zilei că ei au greșit adeseori și s-au contrazis unii pe alții. De aceea, dacă nu sunt convins prin mărturia Scripturii și prin argumentele cele mai clare, dacă nu sunt convins de textele pasajelor pe care le-am citat și dacă ele nu îmi leagă cugetul, prin Cuvântul lui Dumnezeu, eu nu pot și nu vreau să retractez nimic, pentru că este

o greșeală din partea unui creștin să vorbească împotriva cugetului lui“. Apoi, privind la adunarea în fața căreia stătea și în mâinile căreia se afla viața lui, a spus: „Iată-mă, nu pot să fac altfel. Dumnezeu să mă ajute. Amin.“

Cine sunteți voi?

Cine sunteți voi? Se pare că nu vă încadrați nici în sistemul catolic, nici în sistemul protestant; nu aparțineți liniei clasice a creștinismului. Cine sunteți voi? Sunteți o erezie? Ei bine, noi Îl propovăduim pe Isus Cristos și pe El răstignit. Sunteți un cult? Ei bine, dacă a-L urma doar pe Domnul este un cult, atunci suntem un cult, deoarece noi nu urmăm pe nici un om. Sunteți ocultști, având de-a face cu duhuri rele? Nu, noi ne supunem Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Sunteți mistici? Da, noi credem în unirea cu Dumnezeu prin Isus Cristos, dar nu suntem niște visători, după cum nu suntem nici pur subiectivi; noi credem în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu suntem mistici. Credeți voi în manifestările Duhului Sfânt? Da, noi credem în manifestările Duhului Sfânt, dar Îl cinstim pe Duhul Sfânt Însuși mai degrabă decât darurile Lui. Faceți parte din mișcarea „fraților“? Da, suntem de acord cu ei în privința multor învățături și practici, dar nu le aparținem lor. De fapt, la un moment dat s-a întâmplat că am fost excluși din rândul lor. Deci nu sunteți nici una, nici alta; atunci, cine sunteți voi?

Dați-mi voie să vă ofer o ilustrare. Când Domnul a pornit o nouă mișcare în China, prin anii douăzeci, unii frați și surori au început să se adune împreună. Aceasta se întâmpla în Shanghai. Domnul le-a dat o viziune, o povară, o mărturie și, treptat, li s-au alăturat și alții. Duhul lui Dumnezeu s-a mișcat și în alte părți ale Chinei și oamenii au început să vadă același lucru. Era ceva foarte diferit de creștinismul tradițional, astfel că s-a făcut auzită aceeași întrebare: „Cine sunteți voi?“ Lumea religioasă din China a încercat să afle cine erau aceștia, dar nu a reușit și, în final, a găsit ceva. S-a spus: „Nu sunteți cutare, nu sunteți cutare, atunci cine sunteți voi? Aveți o carte de cântări intitulată „Cântări pentru turma mică“. Deci trebuie că sunteți „Turma mică“. Așa s-a răspândit apoi denumirea de „Turma mică“. Noi niciodată nu ne-am dat acest nume. Nu am îndrăznit, pentru că Domnul Isus a spus, în Luca 12:32: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția“. În comparație cu lumea, Adunarea este o turmă mică. Cu alte cuvinte, când am numit acea carte de cântări: „Cântări pentru turma mică“, noi am avut în vedere cântări pentru întreaga Adunare. Mai târziu însă am fost etichetați drept „Turma mică“. Când am auzit aceasta,

am șters imediat cuvintele „turma mică“ de pe cartea de cântări, pe care am numit-o doar „Carte de cântări“. Din păcate, denumirea de „Turma mică“ a avut priză la oameni și, chiar și azi, ei cred că noi suntem „Turma mică“. Noi nu cutezăm să spunem că suntem turma mică. Ar fi o îndrăzneală din partea noastră, deoarece aceste cuvinte se referă la întreaga Adunare, la toți copiii lui Dumnezeu.

De când Adam și Eva au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, acel pom este în noi, de aceea avem această tendință de a căuta să știm, să aflăm. Dacă nu știm, ne simțim nesiguri, încurcați, dezorientați. Trebuie să știm „cine sunteți voi!“ Aceasta înseamnă cunoașterea binelui și a răului. Sper deci că oamenii nu vor mai spune că noi suntem „Turma mică“ și dacă cei din China nu pot fi numiți „Turma mică“, cu siguranță că nici pe noi nu ne puteți numi „Turma mică“.

Cine era Ioan?

Au venit la Ioan și i-au spus: „Noi am epuizat teologia noastră sistematică fără însă să știm cine ești tu. Spune-ne cine ești“. Slavă Domnului, Ioan a știut cine nu era, dar a știut și cine era el. De aceea le-a spus pe loc: „Eu sunt un glas în pustie, menit să pregătesc calea Domnului, cum zice Isaia, prorocul“ (vezi Isaia 40:3). Ioan a știut cine era el prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin Scriptură, prin revelație de sus. Când tatăl lui, Zaharia, era în templu, arzând tămâie pe altarul de aur, el se afla acolo pentru a se ruga în numele poporului: „O, vino, Mesia!“ Arhanghelul Gabriel i s-a arătat și i-a spus: „Vei avea un fiu care se va numi Ioan. El va veni în duhul și în puterea lui Ilie ca să umble înaintea Domnului și să pregătească un popor pentru El“ (vezi Luca 1:17). Apoi, când s-a născut Ioan, Zaharia, umplut cu Duhul Sfânt, a izbucnit în laude către Dumnezeu și a spus: „Copilul meu, tu vei fi numit proroc al Celui preainalt; vei merge înaintea Domnului ca să-I pregătești calea“ (vezi Luca 1:76).

În mod sigur că Zaharia i-a vorbit fiului său despre această revelație. Ioan și-a petrecut anii de creștere în pustie, singur cu Dumnezeu, și nu încape nici o îndoială că, în acele zile, Dumnezeu i-a vorbit. Duhul Domnului i-a vorbit prin prorocul Isaia: „Tu ești acel glas în pustie menit să pregătească Domnului calea, să pregătească un popor pentru El“. Bazat pe revelația Cuvântului lui Dumnezeu, Ioan a putut declara: „Acesta sunt eu. Sunt un glas în pustie. Eu sunt doar un glas“. Dar ce glas!

Planul de veacuri al lui Dumnezeu

Cum ne cunoaștem pe noi înșine? Cine sunteți voi? Cine suntem noi? Accentul nostru nu se pune pe cine sunt eu sau tu în mod personal. Desigur, este important și acest lucru; e nevoie să știi cine ești în mod individual, și aceasta nu după ceea ce spun oamenii, nu după ceea ce gândești tu, ci după ceea ce spune Cuvântul, după ceea ce îți descoperă Duhul lui Dumnezeu. Aceasta ești tu. Tot astfel noi credem că ceea ce suntem în mod corporativ trebuie să ne fie revelat din Scriptură, de către Duhul lui Dumnezeu, altfel nu este adevărul. Scriptura este singura noastră justificare, singura noastră măsură. Revelația pe care ne-o dă Duhul Sfânt, prin Scriptură, cu privire la cine suntem noi este singura temelie pe care stăm.

Pentru a ști cine suntem noi trebuie să mergem înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu și să primim revelație de sus.

„Pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Adunare, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Cristos Isus, Domnul nostru“ (Efeseni 3:10-11).

Ce suntem noi rânduiți să fim? Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al scopului. El nu face niciodată ceva la întâmplare; nimic accidental nu apare la El. Încă înainte de întemeierea lumii, în veșnicia trecută, El a alcătuit un plan în Fiul Său. Acesta este numit planul veșnic; cu alte cuvinte, el a fost alcătuit înainte de întemeierea lumii, în veșnicia trecută și va fi dus la îndeplinire în veșnicia care va veni. Este un plan veșnic, nu se schimbă niciodată, rămâne întotdeauna nou. El Și-a folosit toată înțelepciunea și puterea ca să ducă la îndeplinire acest plan.

Planul lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. El își poate schimba căile, dar nu și planul Său. Sfatul lui Dumnezeu nu eșuează niciodată, puterea lui Dumnezeu nu slăbește niciodată. Acest plan este numit taina lui Dumnezeu, taina lui Cristos, care este ascunsă în inima lui Dumnezeu. Ea Îi este foarte scumpă, dar este ascunsă. El nu spune nimănui care este planul Lui, deși lasă să răzbată suficiente aluzii cu privire la el.

El a creat cerurile și pământul și a făcut pământul locuibil. Apoi l-a creat pe om după chipul Lui, după asemănarea Lui. Aceasta a fost ceva ce nu mai făcuse până atunci. Îngerii s-au mirat de ce a creat Dumnezeu astfel această ființă: „Pe noi Dumnezeu nu ne-a creat în acest mod. De ce pe om? De ce l-ai creat pe om după chipul și asemănarea Ta?“ „Ce este omul ca să îți pese de el? Ce este fiul omului ca să îl bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, l-ai

încununat cu slavă și cu cinste și ai pus toate lucrurile sub picioarele lui și l-ai făcut stăpânitor peste tot ce au făcut mâinile Tale“ (vezi Psalmul 8:4-6). De ce omul?

Omul a păcătuit și creația a ajuns sub blestem. A renunțat Dumnezeu la planul Lui? Nu. În grădina Edenului a fost înjunghiat un miel și omul a fost îmbrăcat cu pielea aceluși animal. A venit potopul. A urmat apoi chemarea lui Avraam și ridicarea poporului lui Israel. În cele din urmă, la împlinirea vremurilor, Dumnezeu L-a trimis în lumea asta pe Fiul Său, pe singurul Său Fiu, să se nască dintr-o femeie, să se nască sub lege, ca să-i elibereze pe oameni de sub blestemul legii și să le dea calitatea de fii. Dumnezeu a început să își adune un popor din fiecare neam, fiecare seminție, fiecare limbă. Pe baza lucrării terminate a lui Cristos, Dumnezeu a început să-și ridice un popor, un neam pentru Sine.

Cine eram noi?

Cine eram noi, în mod individual și corporativ? În Efeseni 2 ni se spune cine eram noi, și primele zece versete se referă la noi în mod individual.

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efeseni 2:1-2).

Privit din afară, noi urmam mersul lumii. Eram influențați de ea, ne alăturam celorlalți oameni. Dar, în realitate, eram mânați în ascuns de forțele rele ale întunericului.

„Între care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând ceea ce voiau carnea și gândurile, și eram, prin natură, copii ai mâniei, ca și ceilalți“ (Efeseni 2:3, NT Darby).

Cu alte cuvinte, noi trăiam după poftele cărnii, eram copii ai mâniei. Așa eram noi — departe de Dumnezeu care ne-a creat. Eram fără nici o nădejde.

Cine suntem noi?

Un singur om nou

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Cristos (prin har suntem mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Cristos Isus“ (Efeseni 2:4-7).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, aceasta suntem noi astăzi, fiecare în parte; dar nu aceasta este totul. De la versetul unsprezece încolo apare aspectul corporativ. În mod individual, noi suntem mântuiți prin har și înviați. Am primit viața, avem viața de înviere și de înălțare a lui Cristos în noi și suntem așezați cu Cristos în locurile cerești. Aici suntem noi astăzi. Dar, mai mult decât atât, pe noi toți pe care ne-a mântuit, ne-a înviat, ne-a înălțat și ne-a așezat, El ne-a adunat într-un singur om nou, adică în omul care este după chipul Fiului preaiubit al lui Dumnezeu. Au dispărut toate deosebirile pământești. Prăpastia dintre iudei și neamuri este cea mai mare prăpastie din omenire, nu numai din punct de vedere rasial și religios, ci în orice privință; și totuși, Dumnezeu i-a adus pe iudei și pe neamuri împreună și i-a făcut un singur om în Cristos Isus. Acesta este omul pe care îl dorește Dumnezeu. Aceasta a hotărât Dumnezeu în Cristos Isus — un om nou. Aceasta suntem chemați să fim. Aceasta suntem rânduiți și destinați a fi.

„Unde nu mai este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Cristos este totul și în toți“ (Coloseni 3:11, Cornilescu 1998).

În afara lui Cristos sunt iudei și neamuri; dar când iudeii și neamurile vin la Cristos, nu mai sunt nici iudei, nici neamuri. În afara lui Cristos este circumcizie și necircumcizie; dar când vii la Cristos, nu mai este nici circumcizie, nici necircumcizie. În afara lui Cristos toți sunt barbari, ba chiar mai rău decât barbari, sunt sciți — „cei mai barbari“ dintre barbari. Dar când vii la Cristos, nu mai sunt barbari sau civilizați. În afara lui Cristos sunt oameni liberi și robi; dar când omul liber și robul vin la Cristos, sunt frați. În Cristos nu mai este nimic decât Cristos — totul și în toți. Aceasta suntem chemați să fim. Aceasta este rânduit pentru noi. Știi acum ce ești? Ești ceea ce ești?

Un popor al lui Dumnezeu

„Dar voi sunteți o rasă aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor menit a fi o posesiune, ca să arătați însușirile deosebite ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“ (1 Petru 2:9, NT Darby).

Așadar, cine sunteți voi? Nu sunteți ceea ce spun oamenii, nici ceea ce spuneți voi, ci sunteți ceea ce spune Dumnezeu că sunteți. Voi sunteți o rasă aleasă. Cu vechea rasă adamică s-a terminat la crucea Calvarului. Ea nu poate fi răscumpărată; nu poate fi îndreptată; nu poate fi îmbunătățită; nu poate fi curățită sau refăcută. Dumnezeu a spus: „Gata cu ea!“ Și așa a fost. Acum voi sunteți o rasă aleasă, o rasă nouă, un început nou, o viață nouă, o origine nouă,

un destin nou. Sunteți aleși de Dumnezeu — o rasă aleasă. Sunteți o preoție împărătească. Nu vi s-a dat viață numai pentru a fi o rasă aleasă, ci acea viață este dată pentru a sluji. Sunteți o preoție împărătească. Fiecare este un preot chemat să slujească lui Dumnezeu. Este o preoție împărătească. De ce? Pentru că slujiți nu din obligație, ci din dragoste. Aceasta este o caracteristică împărătească. Sunteți o națiune sfântă, o națiune mai presus de toate națiunile, o națiune sub autoritatea lui Dumnezeu. Cristos este Împăratul nostru, El domnește peste noi. Noi suntem o națiune sfântă, despărțită de toate națiunile lumii. Aceasta a trebuit să fie Israelul, dar a eșuat. Acum Adunarea este acea națiune sfântă. Noi suntem un popor menit a fi o posesiune — posesiunea Lui. Suntem aici pentru El, nu pentru noi înșine. O, fie ca El să aibă și să găsească în noi bogățiile slavei moștenirii Lui în Sfinți! Aceasta suntem noi.

Ce avem de făcut? Suntem chemați să vestim, să arătăm însușirile deosebite ale Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Noi eram într-un întuneric total, dar acum El ne-a chemat la lumina Sa minunată. Nu este privilegiul nostru de a vesti însușirile Lui deosebite? Noi suntem aici pentru a-L înălța pe El, suntem aici pentru a spune lumii că El este totul pentru noi. Aceasta suntem noi. Aceasta sunteți voi. Sunteți conștienți de lucrul acesta?

Trupul lui Cristos

„Și a pus toate sub picioarele Lui și L-a dat Cap peste toate Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți“ (Efeseni 1:22-23, Cornilescu 1998).

Noi suntem chemați să fim Trupul lui Cristos. Într-o zi Fiul lui Dumnezeu a venit în lumea aceasta ca om. A luat un trup de carne. Trupul Lui nu a fost carne păcătoasă, ci a fost asemănător cărnii păcătoase. În acel trup El i-a învățat pe oameni și a făcut multe lucruri. A oferit acel trup — fără păcat și pur — lui Dumnezeu, ca jertfă pentru păcatele noastre. După ce a înviat din morți, s-a înălțat la cer, iar în ziua de Rusalii, Duhul Sfânt a coborât pe pământ. Capul nostru glorios, înălțat — Cristos — Și-a format un Trup corporativ pe pământ, pentru Sine, și în acel Trup El continuă să lucreze și să îi învețe pe oameni și în ziua de astăzi. Noi suntem Trupul lui Cristos, plinătatea Celui care umple totul în toți. Ce privilegiu! Toată plinătatea dumnezeirii locuiește trupește în Cristos, și voi sunteți impliniți în El. Adunarea devine plinătatea lui Cristos, iar Cristos este plinătatea lui Dumnezeu. Ce privilegiu este acesta, dar și ce responsabilitate! Acel Trup trebuie să arate natura Lui; acel Trup trebuie să facă lucrarea Lui; acel Trup

trebuie să transmită altora învățătura Lui; acel Trup trebuie să-L glorifice pe El. Ce responsabilitate!

Noi suntem Trupul lui Cristos, un om nou. Toate deosebirile s-au dus. În Adunare nu este nici alb, nici negru, nici asiatic, nici piele roșie. În Adunare nu este nici chinez, nici american, nici irlandez, [nici român, nici maghiar, nici rom, (*Nota redactorului*)],nici iudeu. În Adunare nu este nici licențiat, nici analfabet, nici patron, nici angajat. În Adunare toți sunt una în Cristos, alcătuind un singur om nou.

Locașul lui Dumnezeu

Nu mai suntem străini și oaspeți, ci cetățeni împreună cu sfinții. Aparținem aceleiași țări. Cetățenia noastră este în ceruri. Aceasta vorbește despre modul în care trebuie să ne primim unii pe alții și să avem părtășie unii cu alții; aceasta vorbește despre Casa lui Dumnezeu. Noi aparținem unei familii. Dumnezeu este Tatăl nostru; Domnul nostru este Fratele nostru mai mare, iar noi suntem frați și surori. Suntem Casa lui Dumnezeu, zidiți împreună pentru a fi un locaș sfânt al lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să locuiască în mijlocul poporului Său. Gândiți-vă la aceasta! Noi suntem locașul lui Dumnezeu. Suntem Casa Lui. Vă simțiți voi ca acasă? Se simte Dumnezeu ca acasă?

O familie

În 1 Ioan ni se spune că cei care cred în Domnul Isus aparțin unei familii. În acea familie sunt copii mici, prunci în Cristos; sunt tineri, vorbind din punct de vedere spiritual; și sunt tați, cei mai maturi în Domnul; dar este o singură familie. Nu ne putem aștepta ca Adunarea să fie alcătuită doar din oameni cu părul alb, aceasta se potrivește unei case de bătrâni. Ce plăcere se poate găsi în ea? Nu ne putem aștepta ca Adunarea să fie alcătuită în întregime din tineri, ca marinarii. Nu ne putem aștepta ca Adunarea să fie ca o grădiniță plină cu copii, tipând care mai de care. Dar, slavă Domnului, avem copii mici, avem tineri, avem tați și suntem o singură familie. Legea familiei este dragostea. Apostolul Ioan este numit apostolul dragostei. „Copilașilor, să vă iubiți unii pe alții!“

Mireasa lui Cristos

Apoi, desigur, atât în Evanghelia lui, cât și în Apocalipsa Ioan ne spune că Domnul Isus este Mielul lui Dumnezeu, întrucât El a murit pentru noi. Noi suntem răscumpărați pentru a deveni mireasa Lui. Într-o zi se va auzi strigătul: „Iată Mirele!“ Să ne ridicăm și să ieșim în întâmpinarea Mirelui nostru.

Nu eu, ci harul Lui

Aceasta suntem noi. Nu este vorba de ce spun oamenii. Să spună ei ce vor, nu fiți tulburați de ei. Nu este vorba nici de ce credem noi că suntem. Ne înșelăm dacă așa gândim. Să stăm însă înaintea Domnului în lumina Lui și să lăsăm ca această lumină să strălucească asupra noastră ca să putem vedea ce suntem rânduți a fi și ce ne-a făcut Cristos să fim. Apostolul Pavel a spus: Sunt ce sunt prin harul lui Dumnezeu. Muncesc mai mult decât oricare altul, dar nu eu, ci harul, harul Lui (vezi 1 Corinteni 15:10).

Nu pretindem că suntem pe de-antregul ceea ce suntem rânduți a fi — departe de noi gândul acesta. Ne pocăim în praf și cenușă, pentru că nu suntem ceea ce ar trebui să fim. Dorința noastră este de a fi ceea ce El ne vrea să fim. Aceasta este dorința noastră sinceră. Dacă aceasta este ceea ce Domnul a făcut pentru noi, dacă la aceasta ne-a chemat El, cum am putea fi altceva? Orice este mai puțin decât aceasta întristează inima Domnului nostru și nici pe noi nu ne satisface. Dumnezeu ne-a arătat foarte clar care este planul Lui, în Cristos Isus, cu privire la noi și l-a făcut și realizabil prin El. Atunci cum să fim altfel decât cum ne vrea El? Noi nu putem, dar harul lui Dumnezeu este îndeajuns. De aceea putem spune: „Suntem ceea ce suntem prin harul lui Dumnezeu“. Să spunem aceasta cu umilință și cu un duh de pocăință, știind că de atâtea ori nu L-am cinstit pe El. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El nu își schimbă niciodată scopul. Sfatul Lui rămâne în picioare; puterea Lui este prezentă; harul Lui este îndeajuns. Să privim la El și să lăsăm ca harul Lui să facă din noi ceea ce trebuie să fim.

Să ne rugăm:

Iubite Tată ceresc, nu înțelegem de ce ai alcătuit în Fiul Tău preaiubit un asemenea plan pentru om. Nu înțelegem, dar știm că Fiul Tău a venit și a împlinit ceea ce era nevoie să fie făcut. Tatăl nostru, nu știm de ce, dintre toți oamenii, Tu ne-ai chemat pe noi, ne-ai rânduit să fim ceea ce Tu ai hotărât să fie omul.

Doamne, ne pocăim în sac și cenușă. Tu ne cunoști. Noi suntem legați de Tine; vrem să fim ceea ce Tu ne-ai chemat să fim, nici mai mult, nici mai puțin. O, Doamne, nădăduim ca harul Tău să realizeze aceasta în noi, ca să putem vesti însușirile Tale minunate. Îți cerem aceasta în Numele Domnului nostru Isus și pentru slava Ta. Amin.

Capitolul 2

De ce ne adunăm astfel?

Doamne, Tu ești aici. Tu ne auzi strigătul. Tu cunoști dorința inimii noastre. Doamne, avem nevoie de Tine. Fă ca această zi să fie o zi în care Numele Tău să fie înălțat în mijlocul poporului Tău. Îți cerem aceasta în Numele Tău scump. Amin.

„Trimișii erau din partea Fariseilor. Ei i-au mai pus următoarea întrebare: «Atunci de ce botezi, dacă nu ești Cristosul, nici Ilie, nici prorocul?» Drept răspuns Ioan le-a zis: «Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru este Unul pe care voi nu-L cunoașteți. El este Acela care vine după mine — și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor.» Aceste lucruri s-au petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan“ (Ioan 1:24-28)

Prima întrebare pe care preoții și leviții i-au pus-o lui Ioan a fost: „Cine ești tu?“ Slavă Domnului, Ioan știa cine nu era. Cred că este foarte important să știm cine nu suntem. Dar, de asemenea, slavă Domnului că el a știut exact și cine era, și aceasta nu din cauza a ceea ce credeau oamenii despre el, nici din cauza a ceea ce credea el că era, ci din cauza a ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu i-a spus că este, prin revelație. Astfel, el a spus: „Eu nu sunt Cristosul; nu sunt Ilie, nu sunt prorocul. Eu sunt un glas în pustie, cum zice Scriptura.“

Atunci preoții și leviții, reprezentanții ierarhiei iudaice, l-au întrebat: „Dacă nu ești Cristosul, dacă nu ești Ilie, dacă nu ești prorocul, de ce botezi? Cu ce drept botezi? Cine îți dă autoritatea să faci aceasta?“ Aceasta a fost a doua întrebare.

Din câte știm noi, poporul iudeu nu practica botezul. În mod simbolic ei au fost botezați pentru Moise în nor și în mare (vezi 1 Corinteni 10:1-2). De aceea, ei se considerau un neam botezat, un neam curat. Nu aveau nevoie să fie botezați din nou. Este adevărat, înainte de a sluji la cort, preoții trebuiau să fie spălați și unși (vezi Levitic 8). Este, de asemenea, adevărat că atunci când un lepros, care era un proscris, era curățit, trebuia să fie spălat înainte de a fi primit în tabără. Și la fel de adevărat este că oricine ajungea întinat trebuia curățit cu apa de curățire (potrivit cu Numeri 19); dacă nu era curățit cu acea apă de curățire și nu se spăla după aceea, era necurat.

Cunoaștem câteva cazuri în Vechiul Testament când oamenii s-au spălat. După ce i-a murit fiul ca urmare a disciplinei lui Dumnezeu, David s-a sculat de la pământ, s-a spălat și a mers la templu pentru a se închina Domnului. El a trebuit să se spele înainte de a se închina Domnului. Astfel, în Psalmul 51:7 el a spus: „Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada“. Un alt caz este cel al lui Naaman. Prorocul i-a spus să meargă la râul Iordan, să se spele de șapte ori și carnea lui va deveni ca a unui copil.

Așadar, în Vechiul Testament poporul iudeu nu a practicat botezul în accepțiunea acestui cuvânt. Numai când cineva dintre neamuri se convertea la iudaism, trebuia să fie botezat în apă. Aceea era o cerință cu privire la neamuri, care nu era valabilă pentru iudei, deoarece ei se considerau un popor curat. De aceea, când Ioan Botezătorul a vestit pocăința și botezul în apă (care reprezenta pocăința), ei au fost surprinși. Fariseii și cărturarii au refuzat să fie botezați de Ioan, pentru că ei considerau că nu aveau nevoie să fie botezați: „Poate păcătoșii, vameșii trebuie botezați, nicidecum noi, fariseii cei drepți“. Astfel, ei au respins botezul lui Ioan. Ei nu numai că l-au interogat pe Ioan, dar au și pus sub semnul întrebării lucrarea lui: Cum îndrăznești tu să botezi? Dacă ar veni Cristosul sau măcar înainte-mergătorul Lui, Ilie, sau prorocul despre care a vorbit Moise, poate ei ar avea dreptul să ne pretindă un asemenea lucru. Dar cine ești tu? Cum îndrăznești tu să îi botezi pe oameni? Nu ai nici un drept să faci asta. Noi suntem un popor curat.

Ioan le-a răspuns în mod clar și cu umilință: „Eu vă botez cu apă. Nu, nu sunteți curați; aveți nevoie să vă pocăiți, căci Împărăția cerurilor este aproape. Botezul meu însă este numai o pregătire. Este Unul în mijlocul vostru, pe care voi nu-L cunoașteți; El vă va boteza în Duhul Sfânt și cu foc. El are lopata în mână și va despărți pleava de grâu. Va duce grâul în hambar, iar pleava o va arde într-un foc ce nu se va stinge. Acesta este scopul final. Botezul meu cu apă este doar o pregătire, dar este o pregătire necesară. Dumnezeu îl cere, ca pe o dreptate pentru acest timp, dar nu el este scopul, ci este abia începutul. Nevoia voastră reală este de a fi botezați în Duhul Sfânt — altfel, veți fi arși în foc.“

El a mărturisit că era Unul în mijlocul lor pe care ei nu-L cunoșteau. Omul acela era atât de măreț, încât Ioan a spus: „Eu nu sunt vrednic nici măcar să-I dezleg cureaua încălțăminte“. Știm că în acele zile oamenii purtau sandale, nu pantofi, cum purtăm noi. Când mergeai în vizită la cineva, de obicei o fetiță roabă stătea la ușă pentru a dezlega curelele sandalelor tale. Acea lucrare a sclavei era cea mai umilă și înjosoare slujbă. Iată-l pe Ioan, cel mai mare dintre proroci, prorocul Celui preainalt, înainte-mergătorul lui Mesia, spunând

cu adâncă umilință: „Eu nu sunt nimic; sunt mai prejos decât o fetiță roabă. Acest Om care vine după mine este atât de mare, încât eu nu sunt vrednic să dezleg curelele sandalelor Lui.“ Cum L-a înălțat el pe Cristos!

Botezați într-un singur Trup

Domnul Isus vine să ne boteze în Duhul Sfânt. În ziua de Rusalii, Duhul Sfânt a coborât și cei 120 de credincioși aflați în acea odaie de sus din Ierusalim au fost botezați într-un singur Duh, într-un singur Trup. Botezul lui Ioan a fost un botez al pocăinței, menit să pregătească Domnului calea, dar adevăratul Botezător este Domnul nostru înviat. Pe aceia pe care i-a răscumpărat, El îi botează în Duhul Sfânt, iar rezultatul este că noi devenim un singur Trup — Trupul lui Cristos.

În 1 Corinteni 12 se spune că, printr-un singur Duh, noi am fost botezați într-un singur Trup. Când suntem mântuiți prin credința în Domnul Isus, suntem regenerați în mod individual, personal, de către Duhul Sfânt, iar El vine în duhul nostru regenerat și locuiește acolo. Deci fiecare credincios este regenerat prin puterea Duhului Sfânt. Duhul lui mort este adus la viață și apoi Duhul Sfânt, Dumnezeu Însuși, vine și locuiește în duhul înnoit al credinciosului. Aceasta este experiența fiecărui credincios. Dar știi tu că atunci când ai crezut în Domnul Isus, când ai fost regenerat prin Duhul lui Dumnezeu, când Duhul Sfânt a venit să locuiască în duhul tău, atunci ai fost botezat, prin același Duh, într-un singur Trup — Trupul lui Cristos? Rusaliele au fost un fapt istoric, Rusaliele au avut loc o dată pentru totdeauna, Rusaliele nu se pot repeta, nu se repetă. Acei 120 de oameni au fost botezați printr-un singur Duh într-un singur Trup. De atunci începând, chiar în momentul în care crede în Domnul Isus, fiecare credincios este botezat prin același Duh într-un singur Trup. Aceasta este semnificația botezului în Duhul Sfânt.

Când ai crezut în Domnul Isus, s-a întâmplat ceva. Înainte, Dumnezeu era la miliarde și miliarde de kilometri depărtare de tine. Poate ai crezut că Dumnezeu există, dar nu era nici o comuniune între tine și El. După ce ai crezut în Domnul Isus, ai strigat imediat: „Ava, Tată!“ Îl cunoști pe El, deoarece ai primit viața Lui. Duhul tău a fost adus la viață, a ajuns în comuniune cu Dumnezeu. Acest lucru este adevărat pentru fiecare credincios: „Ava, Tată!“ Dacă nu ești credincios, ești doar un creștin cu numele. Poți să te rogi și să spui „Tată, Dumnezeule“, dar aceasta sună ca și când te-ai adresa socrului tău.

În același timp, după ce ai fost mântuit, dacă te întâlnești cu cineva pe care nu-l cunoșteai înainte și afli că el este un copil al lui Dumnezeu, imediat

descoperi că există între tine și el o legătură care este mai puternică chiar decât cea dintre tine și frații și surorile tale trupești. Tu îi aparții lui, iar el îți aparține ție, deoarece ați fost botezați prin Duhul Sfânt într-un singur Trup. Aceasta a făcut Domnul Isus pentru noi. El ne-a botezat într-un singur Trup, un singur popor, un singur neam. La polul opus este faptul că, dacă Îl respingi pe El ca Mântuitor și Răscumpărător al tău, într-o zi vei fi aruncat în acel foc ce nu se stinge. Slavă Domnului, noi îi aparținem Lui. Slavă Domnului, suntem un singur Trup, un singur popor, un singur neam pentru Dumnezeu.

Justificarea strângerii practicate de poporul lui Dumnezeu

Ioan a fost luat la întrebări de preoți și leviți, cei care reprezentau datinile, tradiția, sistemul religios de atunci, dar știați că, de atunci încoace, aceleași întrebări s-au pus în decursul istoriei bisericii? Poate lumea nu știe cum să pună acele întrebări poporului lui Dumnezeu, dar cu siguranță că lumea religioasă știe: De ce faceți cutare sau cutare lucru? De ce practicați botezul credincioșilor? De ce frângeți pâinea împreună? De ce vă strângeți în Numele Domnului Isus? De ce nu vă alăturați curentului general al creștinătății? De ce nu vă adunați cu biserica catolică? De ce nu vă adunați cu denominațiunile protestante? De ce trebuie să faceți voi cutare sau cutare lucru altfel decât ceilalți oameni? Pe ce teme faceți asta? Cu ce drept faceți asta? Cine vă dă autoritatea să procedați astfel? Vă adunați astfel din cauză că nu ați fost mulțumiți cu locul unde ați fost înainte? Sau din cauză că vă place să fiți în compania celor care au același temperament ca și voi și care sunt atrași de aceeași formă de închinare? Sau din cauză că v-ați născut într-o astfel de strângere și numai asta știți? Știți voi oare de ce vă strângeți în modul în care vă strângeți?

Care este justificarea voastră? Cred că trebuie să fim clari în privința acestui lucru. Vreți să fiți altfel doar de dragul deosebirii? De ce sunteți așa de diferiți de creștinătatea tradițională? Doar ca o reacție la aceasta sau alegerea voastră are o motivație mult mai adâncă? Care este justificarea voastră pentru modul în care vă strângeți? Trebuie să spunem că singura justificare pentru orice strângere a poporului lui Dumnezeu, în orice fel, sub orice formă, trebuie să-și aibă originea în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este vorba de ceea ce spun oamenii, nici de ceea ce vă place vouă, ci de ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Și, mai mult decât atât, aceasta trebuie să vină prin revelație de sus.

Cuvântul lui Dumnezeu — îndreptar pentru viața corporativă

Eu cred că noi suntem convinși cu toții că Cuvântul lui Dumnezeu este lumina călăuzitoare pentru viața noastră creștină. Dacă vrem să umblăm cu Domnul, dacă vrem să creștem în Cristos, trebuie să mergem înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu și să găsim acolo călăuzirea necesară. Cum am putea crește din punct de vedere spiritual fără Cuvântul lui Dumnezeu? Am bâjbâi în întuneric. Cum să știm dacă creștem așa cum trebuie, în mod normal? Fără Cuvântul lui Dumnezeu, ar rămâne în sarcina noastră să-L experimentăm pe Dumnezeu așa cum putem. Este drept, El se coboară la noi și ni se dăruiește pe Sine, dar, din cauza șubrezeniei, a slăbiciunii, a neștiinței, a lipsei noastre de lumină, dacă am trăi doar după experiența noastră personală, am sfârși în necaz. Slavă Domnului, avem Cuvântul lui Dumnezeu și acesta este lumină pe cărarea noastră. Prin Cuvântul lui Dumnezeu știm cum să umblăm pe urmele Lui, dar nu știm că același Cuvânt al lui Dumnezeu ne oferă călăuzire și în privința vieții noastre corporative. Oamenii cred că Cuvântul lui Dumnezeu le arată cum să trăiască în mod individual înaintea lui Dumnezeu, dar, în ceea ce privește viața corporativă, ei își închipuie că Dumnezeu spune: „E la latitudinea voastră; faceți ce credeți de cuviință“. Aceasta găsim azi în creștinătate. Nu există un principiu călăuzitor legat de viața corporativă. Fiecare face ce i se pare drept în propriii ochi.

Dragi frați și surori, noi suntem mântuiți în mod individual, dar suntem chemați la o viață corporativă. Suntem chemați într-un singur Trup. Credeți că Domnul nostru nu ne dă pricipii călăuzitoare în Cuvântul Său privitor la modul în care să ne adunăm pentru El? Eu cred că sunt multe învățături și exemple în Cuvântul lui Dumnezeu care guvernează viața noastră corporativă, ca și viața noastră personală. Dar dacă iei Cuvântul lui Dumnezeu ca literă, el omoară; trebuie revelat ca să fie viu pentru tine. Nu îndrăznești să te joci cu propria ta viață spirituală, dar câți nu se joacă de-a biserica astăzi?! Citim în Cuvânt că într-o adunare trebuie să existe bătrâni și diaconi. Astfel, oamenii spun: „Să avem o biserică nou-testamentală! Vom alege dintre noi pe unii care să fie bătrâni și pe alții care să fie diaconi și vom lăsa și câțiva care să reprezinte credincioșii de rând. Astfel avem biserica“. Vă vine să râdeți de așa ceva? Dar aceasta se întâmplă printre copiii lui Dumnezeu. Dacă sistemul romano-catolic nu este bun, dacă cel protestant nu ne satisface, să urmăm modelul nou-testamental cu bătrâni, diaconi și restul credincioșilor; în felul acesta vom avea totul. Mulți au încercat. Aceasta a funcționat câteva luni, apoi s-a destrămat.

Este adevărat, Cuvântul lui Dumnezeu spune că în adunare sunt bătrâni, sunt diaconi, dar dacă iei doar litera, ea omoară. Totul trebuie făcut în Duhul.

Sinagoga — un substituent al închinării în templu

În timp ce cugetam, mi-au venit în minte templul și sinagogile. Pe munte, Dumnezeu a arătat lui Moise cortul întâlnirii. Noi obișnuim să asociem muntele Sinai numai cu dezvăluirea legii, dar, în realitate, sunt doar câteva capitole în Exod privitoare la lege. Mai multe sunt capitolele despre cort, deoarece Dumnezeu avea pe inimă cortul, nu legea. Legea este doar o pregătire; cortul este scopul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a descoperit lui Moise cortul în cele mai mici detalii. El i-a spus: „Ai grijă să faci totul după modelul de pe munte“. Moise era un om învățat. El învățase tot ceea ce îi putea oferi Egiptul, iar Egiptul era renumit pentru arhitectura lui. Deci Moise trebuie să fi fost un mare arhitect. Pentru el, să zidească un cort ar fi fost o nimica toată; el ar fi putut zidi o întregă împărăție. Dar Dumnezeu i-a spus: „Să faci totul conform celor arătate de Mine.“ În aceasta a constat credințioșia lui Moise: a făcut totul în conformitate cu ceea ce îi spusese Dumnezeu, nu a adăugat nimic de la el.

M-am gândit apoi la sinagogi. În timpul robiei babiloniene templul a fost distrus. Copiii lui Israel erau împrăștiati, erau în robie, și voiau să se închine lui Dumnezeu, dar nu mai era templu. Iudeii erau un popor inteligent, astfel că au inventat un sistem foarte ingenios numit sinagogi. Dacă voiai să te închini lui Dumnezeu, dar nu aveai în apropiere un templu, nu era nici o problemă. Găseai zece oameni care îți puteau permite să-și rezerve ceva timp pentru Dumnezeu și organizai o sinagogă. Nu era nevoie să călătorești până la Ierusalim; chiar acolo unde te aflai, pe strada ta, puteai să aduni încă nouă bărbați iudei și să organizezi o sinagogă. În sinagogă puteai să citești Cuvântul lui Dumnezeu, puteai să te rogi, puteai să cânti cântări, puteai să ai nestingherit părtășie cu alții. Puteai face orice, cu excepția aducerii de jertfe. Foarte repede au apărut sinagogi peste tot. Dacă cineva nu era mulțumit cu cei dintr-o sinagogă, aduna alte nouă persoane, care îi conveneau, și forma o nouă sinagogă. Dacă mie nu-mi plăcea modul în care vă închinați voi, mă adunam cu alții al căror temperament se aseamăna cu al meu și făceam o altă sinagogă și astfel ne simțeam foarte bine. Erau și sinagogi pe bază de asociații profesionale sau poziție socială; mecanicii puteau să aibă sinagoga lor; dulgherii aveau o sinagogă a lor; cei bogați aveau o sinagogă a lor; oficialitățile aveau o sinagogă a lor. Puteai să faci ce-ți plăcea. Era ceva foarte comod, avantajos și, pe deasupra a toate, te

închinai lui Dumnezeu. Nu era nici o îngrădire. În felul acesta, foarte repede sinagogile au devenit substituate ale templului. Nu mai era nevoie de templu. Nu este deci de mirare că majoritatea celor aflați în robie nu s-au mai întors la Ierusalim. „Ce rost mai are templul, fie el modalitatea descoperită de Dumnezeu pentru închinare corporativă? Ce nevoie mai avem de el? Avem sinagogile noastre și ne simțim foarte bine aici.“

Modelul pentru Adunare: Cristos

Ce aveți voi astăzi? O sinagogă sau templul lui Dumnezeu? Adunarea este locașul sfânt al lui Dumnezeu. Credeți că El lasă în seama voastră să decideți ce să faceți cu Adunarea? Nu credeți că El ne-a dat un model? Care este însă acest model? Câțiva bătrâni, câțiva diaconi, câțiva sfinți, câteva rugăciuni? Nu. Este adevărat că în Noul Testament ni se dau învățături și exemple, dar, rețineți, cortul lui Moise a fost construit după modelul din cer. Care este acel model? Este același model și pentru Adunare. Nu înseamnă învățături, doctrine, detalii; el este o Persoană — Cristos. Studiind Noul Testament, dacă veți primi revelație din Cuvântul lui Dumnezeu, veți descoperi că Cristos este modelul pentru Adunare. Este un singur Trup cu multe mădulare; multe mădulare, dar un singur Trup; la fel este și Cristos (vezi 1 Corinteni 12:12). Care este modelul Adunării? Cristos.

În ziua de Rusalii Duhul Sfânt s-a coborât și 120 de credincioși au fost botezați într-un singur Trup. Tot în acea zi au mai fost adăugate încă 3000 de suflete și ni se spune că ei cu toții perseverau, stăruiau, erau angrenați în învățătura și în părțasia apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni (vezi Fapte 2:42).

Când Domnul Isus a fost pe pământ, a spus: „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui“. El nu ne-a spus cum urma să-Și zidească Adunarea Lui, ci ne-a spus doar că El va zidi Adunarea Lui pe această stâncă, adică pe Sine Însuși, și că porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Apoi, în Matei 18:20 El a mai spus: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor“. Dar cum se vor aduna acei doi sau trei? Apostolii nu au primit nici o instrucțiune de la Domnul, nici înainte de moartea Lui, nici după învierea Lui. Domnul nu le-a dat instrucțiuni apostolilor cum să zidească Adunarea, cum să se adune poporul lui Dumnezeu, cum să se strângă împreună. Nu a fost nici o instrucțiune. Domnul a spus: „Adunați-vă!“

Asta e tot! Îi vedem aici pe cei 3120 de credincioși adunați împreună. Ei stăruiau în învățătura și părtășia apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciune. Erau adunați împreună într-un singur gând. Uneori se strângeau în zona templului, la pridvorul lui Solomon, deoarece acela era un loc suficient de mare ca să se poată aduna. Altădată se adunau în case și frângeau pâinea. Se iubeau unii pe alții și nimeni nu spunea: „Acest lucru este al meu“. Împărțeau între ei tot ce aveau. Nimeni nu le-a dat instrucțiuni, nimeni nu le-a spus ce să facă; totul decurgea în mod natural — de o naturalețe spirituală, de o naturalețe supranaturală. Fără nici o instrucțiune, fără reguli și porunci, fără programe, acești oameni se adunau împreună pentru Domnul.

„De ce vă adunați în acest mod? Nu vă este suficient templul? Dacă vreți să vă adunați, mergeți la templu și închinați-vă lui Dumnezeu.“ Iudaismul avea un sistem de închinare bine încheșat. Fiecare detaliu al vieții lor corporative era precizat cu claritate. „Poți face asta; nu poți face asta.“ În ziua de sabat puteai să culegi grâul, dar nu aveai voie să îl treieri, deoarece aceasta însemna lucrare. Totul se desfășura lin, totul era bine precizat, bine organizat. Acela era modul de a se închina împreună lui Dumnezeu. Fără îndoială că ierarhia religioasă de atunci i-a întreat pe acei creștini: „De ce vă adunați în case în loc să vă adunați după modelul tradițional? Este drept că veniți la templu pentru a vă închina și pentru a vă ruga, dar de ce, cu alte ocazii, vă separați și vă strângeți altfel, în pridvorul lui Solomon? De ce vă adunați în Numele lui Isus? Nu vă este suficient Moise?“

Vedem cum, fără ajutorul omului, a început să apară un mod de viață în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, la început, oamenii nu au știut cum să-i eticheteze. Cine sunteți voi? „Aceștia sunt oamenii Căii. Ei au un mod de viață care este diferit de modul iudaic.“

După ce am venit în țara aceasta și m-am întâlnit cu frații de aici, m-am ciocnit adeseori cu ei, deoarece îmi spuneau: „Aceasta nu este calea americană de a face lucrurile.“ Eu le răspundeam: „Nu este vorba de calea americană sau chinezească, ci de calea lui Dumnezeu.“ Aceștia sunt oamenii Căii, la modul corporativ. Ei au un mod de viață complet diferit de cel al lumii.

Dacă aruncăm o privire în istoria Adunării, vedem că în anul 100 d.C. Pliniu cel Tânăr, guvernatorul Bitiniei și al Pontului, a primit o scrisoare. Mulți creștini au fost aduși înaintea tribunalului lui pentru a fi judecați și au fost condamnați la moarte. Omul acesta a scris o scrisoare împăratului Traian, cerându-i sfat în legătură cu modul în care să se poarte cu acești creștini. Iată ce a scris el: „Toată greșeala și crima acestor creștini constă în următorul lucru:

ei sunt obișnuiți ca, într-o zi anume, să se adune înainte de ivirea zorilor și să cânte împreună cântări lui Cristos, considerat Dumnezeu; se leagă între ei prin jurământ să nu săvârșescă nici o nelegiuire, să nu se facă vinovați de furt, de jaf sau de adulter, să nu-și calce niciodată cuvântul, să nu tăgăduiască primirea unui zalog ce le-a fost încredințat și care apoi le era cerut înapoi. După ce fac aceste lucruri, au obiceiul de a se despărți și apoi de a se întâlni din nou împreună la o masă inofensivă, la care iau parte cu toții, într-un mod ordonat.“ Așa se adunau ei în anul 100 d.C.

În timpul primelor trei secole au existat numeroase grupuri de creștini care nu erau satisfăcuți, mulțumiți cu caracterul lumesc al adunării. Ei au dorit să se întoarcă la învățătura Noului Testament. În fiecare secol veți găsi mulți creștini care au dorit să se întoarcă la simplitatea și sinceritatea lui Cristos.

Anabapțiștii

În secolul al șaisprezecelea a avut loc marea Reformă. Mulțumim lui Dumnezeu pentru Reformă, care a arătat adevărul justificării prin credință. Ce veste bună! Oamenii care fuseseră legați prin frică au fost eliberați — justificați prin har, prin sângele Mielului fără cusur. Luther însuși a primit mai multă revelație decât a reușit să pună în practică. Lui i s-a dat revelație despre preoția universală a credincioșilor. I s-a dat revelație despre Adunare ca fiind strângerea laolaltă a sfinților, dar el a considerat că, la acea dată, poporul lui Dumnezeu era prea ignorant, prea slab pentru a practica ceea ce Domnul îi arătase lui. Din nefericire, pentru ca Reforma să aibă succes, el a acceptat ajutorul puterii lumii.

În timpul Reformei și după ea au existat mulți oameni care nu erau mulțumiți cu Reforma. Ei îl laudau pe Domnul pentru justificarea prin credință și pentru Biblia ce devenise accesibilă tuturor, dar considerau că Reforma nu a mers suficient de departe. Acești oameni se numeau anabapțiști. Istoria anabapțiștilor a fost descoperită nu de mult, deoarece ea a fost îngropată în istoria oficială a bisericii. Ei erau socotiți eretici; au fost persecutați, arși, înecați, omorâți. Erau numiți anabapțiști întrucât se botezau din nou, nu credeau în botezul copiilor. Ei considerau că numai aceia care credeau în Domnul Isus puteau fi botezați. Au fost însă întăriți în suferințele lor. Au avut de îndurat persecuții nu numai din partea romano-catolicilor, ci și din partea protestanților, a reformaților. Puterea lor de a suferi nu provenea din faptul că erau botezați, ci din faptul că aveau acea comuniune intimă cu Răscumpărătorul lor. Nu lăsau ca nimeni și nimic — nici o formă religioasă, nici un om — să se interpună între ei și sufletele

lor. Priveau Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind voia suficientă, descoperită a lui Dumnezeu și credeau că Dumnezeu îi poate face în stare să-l pună în practică. Datorită comuniunii lor cu Dumnezeu, ei înțelegeau și părtășia cu sfinții. Începuturile lor au fost diferite de la un grup la altul; aveau istorii diferite, adunările lor erau diferite în funcție de caracterul oamenilor care erau în ele. Existau deosebiri în multe lucruri, dar aveau o bază comună. Ei doreau să se întoarcă la simplitatea lui Cristos. Pentru ei, adunarea însemna strângerea laolaltă a celor credincioși, sub călăuzirea Duhului Sfânt; erau separați de lume prin învățătura curată a lui Cristos, uniți prin dragostea divină și aduceau din inimă jertfe spirituale Domnului.